

การงาน.....เพื่อชีวิต (ศิลป์และปัก คอน เครื่องประดับทำมือ)

Work for life

ต้นไม้งอกงามเมื่อพร้อมพรั่งด้วย ดิน น้ำ แสงแดด

คนงอกงามเมื่อพร้อมพรั่งด้วย หัวใจ สมองแลส่องมือ

"Chair กล่าวไว้เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๖๒"

จุดเริ่มต้นของการสอนของฉัน ไม่ได้จากการตั้งคำถามเริ่มแรกว่าฉันจะเป็นครูที่ดีกว่านี้ได้
อย่างไร แต่เริ่มจากโอกาส "โอกาสเดียวที่จะได้สอน" เป็นการสอนกลุ่มประสบการณ์ ศิลป์และปัก
(การนำศาสตร์ศิลปะมาใช้กับการเย็บปัก ถัก ร้อย) โอกาสที่จะได้ส่งต่อสิ่งที่ตนเองรัก ชอบ จาก
การใช้ความคิดสร้างสรรค์สร้างสิ่งเล็กๆ จากเส้นด้ายและผืนผ้า ให้กลายเป็นบางอย่างที่มี "คุณ" "ค่า"
มากขึ้น

ฉันเริ่มต้นจากการคิดกับตนเองว่า จะทำอย่างไรให้ผู้เรียนมีความสุข เพลิดเพลิน กับการได้
ออกแบบชิ้นงาน จัดวาง เลือกลี รูปแบบเส้นสายเพื่อสร้างงานที่สื่อความหมายแทนภาษาถ้อยคำ อยู่
ร่วมกับ "การงาน" ได้อย่างมีชีวิตชีวาบอกบาน เช่นเดียวกันกับฉัน...

เมื่อคำถามย้อนคิดเริ่มต้นขึ้น ฉันจะทำอย่างไรให้เขาเป็นอย่างที่ฉันเป็น ฉันจึงพยายามที่จะ
ทบทวน "โอกาสเดียวของตนเอง" ในห้องเรียนกลุ่มประสบการณ์ภาคเรียนที่ผ่านมา

ฉันได้ค้นพบว่า ๑. ตนเองมีความคาดหวังในชิ้นงานของผู้เรียนมาก(เกินไป) อยากให้ผู้เรียนสร้างสรรค์ชิ้นงานให้เป็นชิ้นเป็นอัน ละเอียดประณีต จนทำให้ในชั้นเรียนจริง ชิ้นสร้างสรรค์/แก้ไขปัญหา ที่นักเรียนจะได้มีโอกาสออกแบบชิ้นงานด้วยตนเอง ฉันเองที่เป็นผู้สร้างคลื่นพลังงานอารมณ์ บั่นรูปอารมณ์หงุดหงิด สร้างโครงร่างความคาดหวัง และทบทวนทำลายความสงบ ด้วยคำพูด น้ำเสียงและท่าทีที่ไม่เป็นมิตรจากพลังงาน *ความคาดหวัง* และคำเตือนที่ว่า "ทำงานไม่เสร็จตามแผนและแบบที่วางแผนไว้ไม่ทันเวลา คิค ป (ปรับปรุง) นะ" "ชิ้นงานที่ออกแบบ**ควรจะต้องเหมาะสม**กับความสามารถตนเองและเวลา ด้วยนะค่ะ" ๒. กลุ่มประสบการณ์ไม่เคยมีแผน จึงทำให้การสอนกลุ่มประสบการณ์ไม่เป็นลำดับขั้นตอน มีแผนการสอนอยู่ในหัวของครูผู้สอนเพียงลำพัง เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามวิจารณ์งานของครูผู้สอน แล้วห้องเรียนจะเป็นอย่างไรละคุณผู้ชม ? ?

ที่ผ่านมาใครจะรู้ว่าเมื่อห้องเรียนจบ "ฉัน" ทุกข์ระทมหรือสุขสมมากเพียงใด

สุขใจเมื่อได้เห็นชิ้นงานที่สวยงาม ประณีต สร้างสรรค์ จากความตั้งใจ พยายาม แต่อีกจำนวนไม่น้อย

กับความทุกข์และรู้สึกผิดต่อตนเอง แสดงท่าที ใช้อภัยคำไม่อ่อนหวาน ทำร้ายจิตใจผู้เรียน โดยไม่ได้ตั้งใจไม่ระมัดระวังมากพอ แลลใช้ความคาดหวังของตนเอง ยัดเยียด แนวความคิด บั่นทอนความสำเร็จและความภาคภูมิใจโดยไม่รู้เท่าทัน และจบคาบเรียนลงด้วยการกลับไปรักษาแผลใจตนเอง เยียวยาตัวเองด้วยการคิดเอาว่า **ไว้ครั้งต่อไปจะต้องไม่พูดหรือทำซ้ำอีก** แต่ในคาบต่อไปก็เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ซ้ำไปซ้ำมาเช่นเดิม

เมื่อความพึงใจเป็นสิ่งเริ่มต้นของความรู้สึก ส่งผลให้เราต้องการทำบางสิ่งบางอย่าง
ฉันเอง...ยังพบความไม่พึงใจในการวิธีการ กระบวนการ สอนของตนเอง แล้วนักเรียนจะพึงใจใน
การสอนของฉันและการทำงานในชั้นเรียนศิลป์และปักให้มีความสุขและเพลิดเพลิน ได้อย่างไร

ปรับเปลี่ยนจึงเป็นแนวทางเดียวที่ ครู ต้องทำ จึงต้องเริ่มต้นทำแผนกลุ่มประสบการณ์ให้เป็น
ขั้นตอนมากขึ้น ฉันเริ่มต้นปรับเปลี่ยนตนเองโดยการย้อนทวนแผนรายครึ่งของวิชาแสนภาษา
ที่ครูแนะแนวและครูแสนภาษาในปี นี้ ได้มีโอกาสทำแผนการสอนร่วมกัน นับเป็นโอกาสที่ดี
ที่ฉันได้เรียนรู้ขั้นตอนต่างๆในการจัดการเรียนการสอนหลากหลายวิชา ร่วมกับการมีโอกาสได้สังเกต
การเรียนการสอนในชั้นเรียนวิชาต่างๆ จึงทำให้มองเห็นภาพและเข้าใจขั้นตอนการสอนอยู่บ้าง จึงได้
ลองเริ่มทำแผนการสอนที่เป็นขั้นเป็นตอน เพื่อจะได้นำนักเรียนไปสู่เป้าหมายที่ชัดเจน จึงได้เป็นแผน
กลุ่มประสบการณ์ออกมาทั้งหมด ๔ แผน ซึ่งในการทำแผนได้ปรับเปลี่ยน การสร้างสรรค์ชิ้นงานให้มี
ขนาดเล็กลง เพื่อตอบ โจทย์เป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียน ให้รู้สึกสำเร็จกับการสร้างสรรค์ชิ้นงานของ
ตนเองในแต่ละครั้งรวมทั้งได้ทบทวนสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้เพื่อน ไปปรับใช้ในการทำงานสำหรับการดำเนิน
ชีวิตต่อไป

แผนกลุ่มประสบการณ์ ศิลป์และปัก

ลำดับขั้นของกระบวนการเรียนรู้

๑. ชี้นำ/ภาวะพร้อมก่อนเรียน (15 นาที)

๑. ครูเข้าชั้นเรียนและสร้างสภาวะพร้อมก่อนเรียน ตั้งแต่บรรยากาศในห้องเรียนจัดวางอุปกรณ์เย็บปักถักร้อยเป็นระเบียบ จัดวางสมุด AAR ของนักเรียนไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสม สร้างความพร้อมกับผู้เรียนโดยการหลับตาลง กลับมารับรู้ลมหายใจ ร่างกายและความรู้สึกตนเอง (2 นาที)

๒. ครูชวนนักเรียนเปิดสมุด AAR ของเพื่อนที่วางอยู่ตรงหน้า พร้อมพิจารณางานของเพื่อน จากนั้นเมื่อได้ยินเสียงระฆังนักเรียนเขียนชื่นชมเพื่อนใน 2 ประเด็น (เช่น ใช้สีได้เหมาะสม การทำปมฝรั่งเสถถูกต้อง) และให้คำแนะนำเพื่อน 1 คำแนะนำ เพื่อให้เพื่อนได้เอาชิ้นงานนั้นไปขายต่อต้องทำอะไรต่อไป โดยใช้ข้อความที่เป็นกัลยาณมิตร จากนั้นให้นักเรียนส่งต่อสมุด AAR ของเพื่อนไปยังเพื่อนที่อยู่ด้านซ้าย ทำเช่นนี้ไป 3 คน (5-7 นาที)

๓. เมื่อเขียนเสร็จ เพื่อนนำไปคืนเจ้าของสมุด AAR อ่านและใคร่ครวญพร้อมแลกเปลี่ยนขั้นตอนในการออกแบบบรรจุภัณฑ์ของตนเองให้ชิ้นงานเกิดความสวยงามน่ามอง

๒. ขั้นเสริมความพร้อม/ชี้นำเข้าทรัพยากร/คลี่คลายขยายผล (5 นาที)

๑. ครูชื่นชมและทบทวนการทำงานในครั้งที่ผ่านมาของนักเรียน โดยร่วมกันแลกเปลี่ยน เทคนิค วิธีการที่ทำงานได้สำเร็จ มีชิ้นงานที่ประณีต สร้างสรรค์ ในวงใหญ่

๓. ขั้นก่อเกิดโจทย์ (10 นาที)

- ชวนนักเรียนคาดเดาว่า วันนี้เราจะทำอะไรต่อไป จากนั้นชวนนักเรียนเขียนเป้าหมายก่อนการลงมือทำงาน
- ครูให้นักเรียนดูการออกแบบชิ้นงานของตนเองและออกแบบร่างพร้อมเขียนแผนการทำงานก่อนลงมือทำงานสร้างสรรค์ชิ้นงานของตนเอง (5 นาที)

หัวข้อที่เขียนขึ้นกระดาน ให้นักเรียนสร้างสรรค์ชิ้นงานของตนเองให้แล้วเสร็จ ๑ ชิ้นงาน พร้อมออกแบบบรรจุภัณฑ์ของตนเอง ให้เกิดความสวยงาม เรียบง่าย

๔. ขั้นสร้างสรรค์/แก้ปัญหา (40 นาที)

นักเรียนลงมือสร้างสรรค์ชิ้นงานของตนเอง ระหว่างการสร้างสรรค์ชิ้นงานนักเรียนทดลองทำงานและแก้ปัญหาด้วยตนเอง ทุกๆ 20 นาที ครูเคาะระฆังเพื่อให้นักเรียนกลับมาอยู่กับลมหายใจและร่างกายของตนเอง

๕. ปฏิสัมพันธ์ทางความรู้

- ครูเดินดูนักเรียนทำงานและให้คำแนะนำนักเรียนเป็นรายบุคคล สำหรับนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือและคอยให้คำแนะนำให้นักเรียนลองแก้ไขปัญหาด้วยตนเองก่อนและเมื่อนักเรียนติดขัดหรือแก้ไขปัญหาก็ได้ครูจึงค่อยเข้าไปช่วยเหลือ พร้อมทั้งชื่นชมเมื่อนักเรียนมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการพัฒนาผลงานของตนเอง

- เมื่อหมดเวลานักเรียนจัดเก็บอุปกรณ์ เย็บปักถักร้อยของตนเอง อย่างเป็นระเบียบ

- ให้นักเรียนเขียนงานของตนเองส่งไปรอบๆ ให้เพื่อน เมื่อเพื่อนได้รับให้สังเกตชิ้นงานและเขียนราคาที่ตนเองพึงพอใจในการซื้อพร้อมเหตุผล ของการให้ราคา ส่งต่อให้เพื่อนคนถัดไปจนครบ

ผลจากการปรับปรุงแผนให้มีขั้นตอนที่ชัดเจนมากขึ้น ชิ้นงานออกแบบพอดีกับเวลามากขึ้น โดยคุณครูผู้สอนมีส่วนในการทดลองลงมือทำชิ้นงานและจับเวลาที่ใช้ในการสร้างสรรค์ชิ้นงานจึงทำให้ชิ้นงานพอดีมือผู้เรียนมากขึ้น หลายคนทำงานเสร็จในชั้นเรียนทุกครั้งมี นักเรียนบางคนทำชิ้นงานเสร็จ ๒ ชิ้น ก่อนจบคาบเรียนซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในงานของตนเองและมีความกระตือรือร้นที่จะสร้างสรรค์ชิ้นงานของตนเองเรื่อยๆ

ฉันทำชิ้นงานสำเร็จไปชิ้น ก้อ ต่ำๆ 1 คู่ เน้นมือมาก
แต่ก็สนุกดี ฉันตั้งใจมากที่ทำงานสำเร็จ ฉันภูมิใจ
กับงานของฉัน ฉันมีสมาธิมากขึ้น และได้รู้ว่า
เวลาทำตัวใจเย็นๆ ฉันตัวปรกติมากขึ้น
และฉันอยากขอครูว่า อยุ่มาทำที่ศาลมค่า
♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡
◇ ◇ ◇ ◇ ◇ ◇ ◇ ◇ ◇

ฉันรู้สึกภูมิใจ เพราะ งานครึ่งแรกออกมามีผล
สิ่งที่ฉัน คิดนบ คือ ถ้าเพื่อนอาชวเขาก็สามารถทำได้ทุกสิ่ง
การทำงานครึ่งนี้ ทำให้ฉัน ฝึกความ พยายาม ค้นหากร ทำสิ่งที่ไม่รู้
สิ่งที่อยากขอครู ครูทำ หนู ชอบงานนี้มากค่ะ ๖

AAR

↳ ฉันรู้สึก ชอบ + สนุก เหนือ เป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่ และ มี โทกส ก่อนข้าวนอนที่จะโตทำงานแบบนี้

↳ สิ่งที่ฉันได้เรียนรู้ คือ ในสถานการณ์: ฉันได้เรียนรู้ทักษะ: การฟัง นั้นงาน สถานการทำงาน ฉันได้เรียนรู้ ความ ประณีต จดจ่อใน การทำงานจะทำให้งาน สดง / ดู ประณีต

▷ การนำไปใช้ ในชีวิตประจำวัน คือ ในการทำงานกิจกรรมต่างๆ อย่างด้วยความประณีต จดจ่อ และมีสมาธิกับสิ่งที่กำลังทำ เมื่อให้ งาน / กิจกรรม นั้น ออกมา อย่าง มี ประสิทธิภาพ

เมื่อนั้นได้ทำแผนรายครึ่งแล้วเสร็จ สิ่งหนึ่งที่จะตรวจสอบการสอนของตนเอง ฉันจึงต้องเคร่งครัดกับตัวเองในเรื่องการทบทวนตนเองหลังการสอน เพื่อย้อนทวนและปรับปรุงสิ่งที่พลาดขณะสอนมาแก้ไขต่อในแผนการสอนถัดไป ทำเช่นนี้ทำให้ฉันย้อนมองตนเองอย่างละเอียดมากขึ้น และสามารถแก้ไขจุดเล็กๆ ของตนเองที่ผิดพลาด เช่น ฉันดูแลนักเรียนไม่ทั่วถึงในครั้งที่ ๑ เนื่องจากมีนักเรียนขอความช่วยเหลือบ่อยครั้ง ประกอบกับฉันคาดเดาความสามารถของนักเรียนผิดพลาดทำให้เมื่ออ่าน AAR นักเรียนหลายคนต้องการความช่วยเหลือเพิ่ม

▶ อยากบอกครูว่า ไน้ครู, แหนะ: หนักหนาหน่อย

▷ อยากในมีครูอธิบายให้ละเอียดมากขึ้น

ครูเห็นงานหนักที่รู้สึกภูมิใจ เช่นกัน

▷ อยากบอกครูว่า ใต้ครู ใจช่วยสอน เกือบขอบ

ในคาบเรียนต่อไปจึงทำให้ฉันต้องใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนเพื่อที่จะให้นักเรียนช่วยเหลือกัน เพื่อจะได้มีเวลาในการดูการทำงาน of นักเรียนได้อย่างทั่วถึง

e: กอปรระเมินทลลคณทว สขงคณทวคทกคไม่ได้ต่นต ได้ทงส่วว รวคคณทวได้ส่วคตไม่ได้ค่นคทวใช้คคณทวคคควค

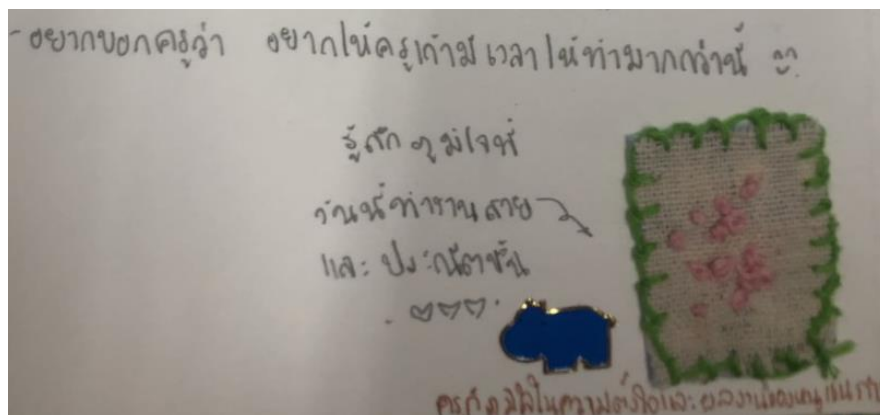
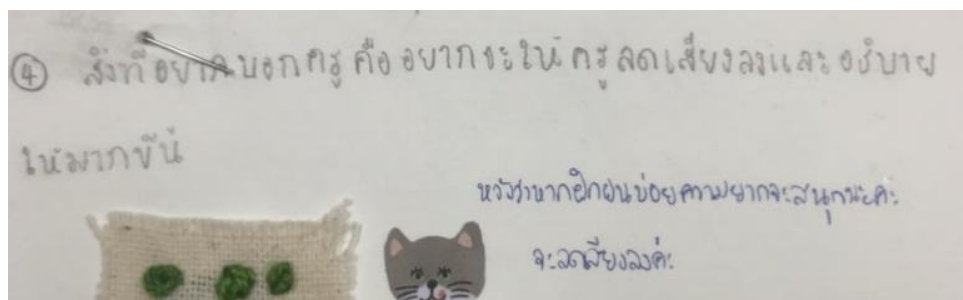
ในครั้งเรียนที่ ๒ ฉันพบว่าขั้นตอนในการช่วงของการสร้างสรรค์ชิ้นงานน้อยงานนักเรียนไม่คืบหน้า ทำให้ไม่สามารถทำขั้นตอนประมวล สังเคราะห์ ด้วยเทคนิค ๒ คาว ๑ หวังได้ จึงต้องทำการออกแบบ การสอนใหม่ โดยการนำเทคนิคดังกล่าวมาเป็นขั้นภาวะพร้อมเรียนเพื่อให้นักเรียนย้อนมองและตั้งเป้าหมาย การทำงานของตนเองจากคำชื่นชมและคำแนะนำจากเพื่อน จากการบินทักหลังการสอนตนเองทำให้ฉันได้ มีเวลาย้อนมองตนเอง ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงผลที่เกิดจากการกระทำของตนเองในครั้งต่อไปอย่างเป็นรูปธรรม มากขึ้น

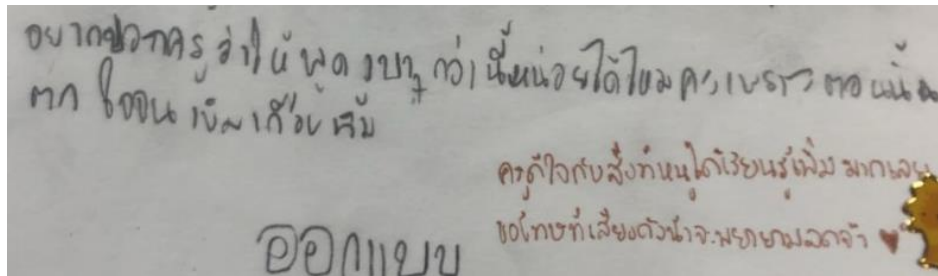
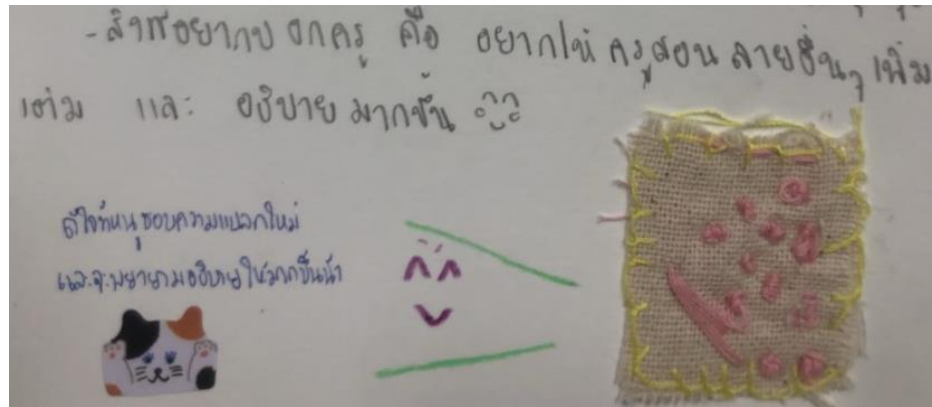
อีกหนึ่งเครื่องมือช่วยเหลือของฉันคือการบันทึก VDO การสอนของตนเองเพื่อย้อนมองพฤติกรรม ท่าทางที่ฉันแสดงออกต่อผู้เรียนในชั้นเรียนเช่น สีหน้า น้ำเสียง ถ้อยคำ ภาษา คล้ายกับว่ามีคนคอย สอดส่องเราตลอดเวลาทำให้ฉันพยายามที่ควบคุมตนเองและเห็นตัวเองได้รวดเร็วขึ้น

รวมทั้งขอความร่วมมือจากครูเล็กหัวหน้าช่วงชั้นสังเกตการสอนในชั้นเรียน เพื่อสะท้อนการสอนหลัง การสอนทันทีเพื่อว่าให้ฉันได้พบหรือเห็นตนเองจะต้องปรับเปลี่ยนตนเองทันที มีครั้งหนึ่งที่ครูเล็กหัวหน้า ช่วงชั้นเข้าไปในห้องเรียนเพื่อเป็นผู้ช่วยวิจัยให้แก่นฉัน ครูเล็กสะท้อนฉันหลังจบการสอนว่า ฉันจู้จี้มากไป ในเวลาที่ดีควรเป็นช่วงเวลาที่ดีสงบเพื่อให้นักเรียนได้มีช่วงเวลาอยู่กับตนเองเพื่อสร้างชิ้นงาน ในชั้นเรียนครั้ง ถัดไปฉันจึงปรับเปลี่ยนตนเอง โดยการเตือนนักเรียนให้น้อยลงขณะที่พวกเขาทำงาน ฉันรู้สึกเสียหน้านิดๆ กับถ้อยคำสะท้อน แต่ก็ยินดีรับฟังสิ่ง "จริง" ที่เกิดขึ้น และเมื่อตัวเองพยายามควบคุม ปรับเปลี่ยนได้สำเร็จ ฉันรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง

การออกแบบหัวข้อ AARให้นักเรียนมีโอกาสเขียนหัวข้อสิ่งอยากบอกครู (หัวข้อนี้ต้องขอบคุณครูไอ้ตและครูเปียร์บีที่กล้าหาญเป็นผู้บุกเบิก) โดยฉันให้นักเรียนเขียนบททวนการเรียนรู้ เขียนถึงฉันอย่างเปิดกว้างถึงสิ่งที่ทำได้ดีและอยากให้ฉันปรับปรุง ซึ่งทำให้ฉันมองเห็นตนเองชัดเจนและละเอียดมากขึ้นผ่านมุมมองของผู้เรียนรู้ มีนักเรียนเขียนบอกฉันว่า ฉันเสียงดังนักเรียนทำให้นักเรียนตกใจ เข้มทึมมือขณะทำงาน บางคนบอกว่าชอบงานปักมาก บางคนบอกว่าอยากให้อธิบายเพิ่ม ซึ่งข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงกระบวนการสอนในชั่วโมงต่อไปรวมถึงเมื่อผู้เรียนกล้าที่จะสะท้อนต่อครูอย่างตรงไปตรงมา ทำให้ชั้นเรียนมีแนวโน้มที่นักเรียนจะมีความสุขกับการสร้างสรรค์และทำางานอย่างอิสระมากขึ้นเพราะผู้เรียนสัมผัสถึงความวางใจที่ครูมีต่อนักเรียนและนักเรียนมีต่อครูได้ผ่านการเปิดรับความคิดความเห็น ไม่มีถูกหรือผิด

ตัวอย่าง AAR สิ่งทีอยากบอกครู

จากการได้ใคร่ครวญตนเองที่จริงจัง เคร่งครัดกับตนเองผ่านการทำ LS ทำให้ฉันได้ย้อนมอง
 ตนเอง มองเห็นความรู้สึก เห็นความกลัว เห็นความหงุดหงิด กังวลใจ เห็นความภาคภูมิใจ การได้อยู่ใน
 ห้องเรียนศิลป์และปัก ทำการงานเพื่อ...ชีวิต เป็นช่วงเวลาที่ดี ที่ฉันได้มีโอกาสกล่าวคำขอโทษ ขอขอบคุณ
 เคารพความเป็นมนุษย์อย่างเท่าเทียม

การเรียนการสอนกลุ่มประสบการณ์จากความพยายามปรับเปลี่ยน ปรับปรุงตนเองเพื่อพัฒนาห้องเรียน
 ให้นักเรียนได้เรียนรู้การทำงานจริงผ่านการทำด้วยมือ (Hand) คิดใคร่ครวญการทำงานตนเอง (HEAD)
 อยู่กับความรู้สึกและรักในการทำงานให้สำเร็จจนเกิดความภาคภูมิใจในชิ้นงานของตนเอง (HEART)
 ในห้องเรียนศิลป์และปักจึงเป็นการเรียนรู้คู่ขนานของครูและนักเรียน ที่อยู่บนโอกาส เวลาของการใคร่ครวญ
 ทบทวน ตนเองอยู่เสมอ

น่าแปลกที่ฉันสนุกมากกับห้องเรียนครั้งนี้ ชอบที่นักเรียนบอกฉันตรงไปตรงมาว่า ครูเก๋าคู ครูเก๋
 เสียงดัง เบาเสียงลงได้ไหม หนูชอบคู่วีดีโอมันสร้างแรงบันดาลใจที่ดี ทำให้ฉันเห็นตนเองมากขึ้นผ่าน
 มุมมองคนอื่น

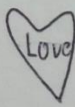
และท้ายที่สุดฉันก็เป็นเพียงมนุษย์หนึ่งคนที่พลาดได้และต้องการพลังใจในการทำงานต่อ

ในช่วงโมงสุดท้ายฉันจึงควรที่จะได้รับกำลังใจจากหัวข้อ ARR ที่ว่า สิ่งที่ยากบอกครูทั้งข้อดี และสิ่งที่ยากให้ปรับปรุง หรือหากครูปรับปรุงตนแล้วขอให้กำลังใจครูเพื่อให้มีแรงใจในการทำงานต่อไป ได้ผลตามภาพที่อยู่ด้านล่าง

อยากบอกครูว่า อยากรีบกลับไปเร็วมากๆ นะ

-อยากบอกครูว่า
สนุกมากนะ

4. อยากบอกครูว่า ของหนู หนู ทำกลุ่มประสบความสำเร็จ นั่นคือ
อยากทำเครื่องประดับกับบรรจุภัณฑ์ที่แบบสวยงาม
แล้วคือ ชอบ มาก ๆ ๆ ๆ ๆ ค่ะ

• สิ่งที่ยากของครูคือ ตอนให้นักช่วย / ตรวจอยากให้นักดูตรงไหน
ข้อดีคือ ครูช่างทุกงานอย่างเต็มที่ เงินกำลังไปให้นักดูทำชมรม
อีกนาน ๆ และ หนูชอบนำเสนอ :)

“ขอบคุณ” ที่ติดตามอ่านจนจบ และ “ขอโทษ” หากมีข้อผิดพลาดประการใด

"การทำงาน.....เพื่อชีวิต" (ศิลป์และปัก ทอน เครื่องประดับทำมือ)

WORK FOR LIFE

ต้นไม้ขงกวมเมื่อพร้อมพริ้งคัวย ดิน น้ำ แลแสงแดด

คนขงกวมเมื่อพริ้งพร้อมคัวย หัวใจ สมองแลสองมือ

(Heart Head Hand)

"เก้าอี้ ๕ มีนาคม ๒๕๖๒ ๒๕๖๒"

นางสาวจตุรพร หอมนวน (ครูเก้า)

ครูกลุ่มหน่วยวิชาพัฒนาชีวิต ช่วงชั้นที่ ๒

